Nieuw terrein

Nieuw terrein

Lyse Du Champ

Tussen ons, deel 2

Nieuw terrein is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2026 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lyse Du Champ

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Sanne Verweij & Jen Minkman

Eerste uitgave oktober 2026

ISBN 9789403945149

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt voor het trainen van AI, verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

je t'aime quand je te parle et que tu n'écoutes pas
je me sens bien quand tu es là

france gall - La déclaration d'aMour

* 1 *

Sofie

Donderdag 18 januari 2024

'Dag poesdier,' zei Sofie tegen de langharige kat die geen poes, maar een kater was. Godot keek enigszins chagrijnig op toen ze naast hem ging zitten, strekte toen zijn pootje uit en legde zijn kop vervolgens weer neer. Gedachteloos liet Sofie haar hand over zijn zachte vacht gaan. Onmiddellijk begon het dier te spinnen. Sofie glimlachte en nam een slok thee. Ze zette de kop terug op de salontafel en opende daarna haar laptop. Terwijl ze wachtte tot het ding was opgestart, keek ze rond. Het zou geen overbodige luxe zijn weer eens te stofzuigen. Van alle haren op het parket zou ze zo een nieuwe kat kunnen maken. *Whatever*.

Het was alweer bijna half zeven, zag ze op haar scherm. Ze moest nog eten, maar was te moe om het te gaan regelen. Met een muisklik opende ze haar mail. Een bericht van Meesterbaan: "nieuwe onderwijsvacatures voor je zoekopdracht".

'Oh,' zei ze hardop.

Al sinds jaar en dag had ze een profiel op de website waar scholen en docenten elkaar zochten en vonden, maar kortgeleden had ze haar zoekprofiel aangescherpt. Het was de hoogste tijd het veld te ruimen. Op haar huidige school ging ze het niet nóg een jaar volhouden.

Nieuwsgierig naar de match klikte ze de mail aan. Haar ogen werden groter en groter toen ze het bericht las. 'Nee, doe normaal,' fluisterde ze.

Automatisch stond ze op, de laptop nog in haar handen. Haar adem stokte. '*What the fuck*.'

De vacature voor haar neus sloot, in theorie, honderd procent aan op haar wensen. De school in kwestie zocht:

Een docent Frans voor de bovenbouw. Voor vier dagen in de week. Het betrof een tijdelijke betrekking, die per direct zou ingaan, met uitzicht op vast dienstverband.

Zelfs het feit dat het voor die baan handig was als ze terug naar Den Haag zou verhuizen, kwam goed uit, want dat wilde ze al jaren.

Alles klopte.

Nou, bijna alles...

Dat de baan werd aangeboden op haar oude middelbare school kwam heel slécht uit.

Ze zuchtte hardop.

Werkelijk! Wytze.

Al haar herinneringen aan Wytze lagen daar!

Als hij daar nog werkte, was solliciteren een regelrechte "*no go*". Het liefst zou ze hem nooit meer onder ogen komen.

Zelfs de grote reünie een aantal jaar geleden, toen de school vijfennegentig jaar bestond, had ze gemeden. Dax had haar wel honderd keer gevraagd waarom ze niet mee wilde. Jonah, de enige ex-klasgenoot met wie ze nog contact had, had aangedrongen, maar ze had voet bij stuk gehouden. De mannen snapten niet waarom en zij zweeg als het graf.

Achteraf had ze alle foto's doorzocht, maar nergens had ze Wytze herkend. Was hij ook niet gegaan?

Niet aan denken, nooit aan denken.

Deur dicht.

Geen enkele gedachte aan wijden.

En nu zou het helemáál gevaarlijk zijn hem onder ogen te komen. Ze stond ternauwernood op poten. De afgelopen maanden had ze alle zeilen moeten bijzetten om niet in eenzelfde crisis terecht te komen als bijna tien jaar eerder. Slapeloosheid, geen eetlust, huilbuien.

Het leek erop dat ze het tij had weten te keren en dat het ging lukken, maar "koers houden" kostte haar nog steeds flink veel inspanning.

De break-up met Dax – ook geen enkele gedachte aan wijden...

Sofie schrok op toen Godot plotseling hard miauwde. Door middel van een kopje tegen haar been toonde hij vervolgens zijn liefde. Of beter: gaf hij aan dat hij honger had en dat zij – zijn onderdaan – de juiste persoon was daar iets aan te doen. 'Ik kom, Dootje,' mompelde ze verstrooid, terwijl ze haar laptop op de salontafel zette.

Op de automatische piloot liep ze naar de keuken met de kat in haar kielzog. Zijn nageltjes tikten zachtjes tegen de houten vloer. Ze vulde zijn bakje met brokjes en leunde tegen het aanrecht. Het was koud in de ruimte en buiten was het al donker. Godot groef met zijn voorpoot in zijn etensbakje en hengelde er brokjes uit om ze zo naar zijn bek te brengen. Het was waarschijnlijk de enige kat die zo raar at.

Ik moet zelf ook iets eten, schoot het vervolgens weer door haar heen. Zuchtend liep ze naar de koelkast. Haar humeur leefde iets op toen ze zag dat er nog een tupperwarebakje stond met het restje van de dag ervoor. Oh ja, toen had ze dat verspakket van de Albert Heijn in elkaar geflanst...

Ze pakte een grote lepel, schepte een hoeveelheid voedsel op een bord en zette het bord in de magnetron. Een paar minuten later verried het bekende piepje dat het klaar was. Ze liep terug naar de woonkamer. De laptop stond nog op tafel en ze wist zich nog precies te herinneren wat ze als laatst op het scherm had gelezen:

"Voor onze prettige school, tegen de Haagse duinen, zoeken wij per direct een docent Frans in het eerstegraads gebied."

De school waar ze nu werkte, stootte de mavo-afdeling af. Zij had nu de laatste 4 mavo die er ooit zou rondlopen. In mei zouden ze eindexamen doen. Er was weinig tot geen kans dat ze weer in de bovenbouw zou gaan lesgeven, want dat zou dan havo en vwo moeten zijn. Sinds haar collega Jean-Marc hersteld was van zijn hernia, was die weg echter opnieuw hermetisch afgesloten. De man, met zijn Franse naam en Nederlandse bloed, had haar ternauwernood bedankt voor de door haar bewezen diensten en had haar in dezelfde zin duidelijk gemaakt het nu weer zelf te gaan doen. Los van het mavo-verhaal kromp de school ook nog. Als ze lang genoeg wachtte, gaf ze alleen nog maar brugklassen les, omdat "J-M" zichzelf alle andere klassen toebedeelde.

Kortom, ze zou niet goed snik zijn als ze niet naar de baan op haar oude school zou solliciteren. Ze kon het huis verkopen. Het appartement in Nieuw-Vennep, dat Dax destijds had gevonden en waarin hun ouders hadden geïnvesteerd, stond inmiddels op haar naam. Ze had hem uitgekocht, afgelopen zomer. Er was werkelijk niets wat haar hier bond, behalve de pijnlijke herinneringen aan zijn vertrek.

Maar: *Wonderful* Wytze.

Ze voelde zich een enorme *loser* als ze het aan zichzelf erkende, maar die kus – die ene kus – die ze hadden gedeeld, was *by far* het meest passionele moment dat ze ooit had beleefd.

Nooit eerder en nooit meer erna had ze zo verlangd naar degene in haar armen. Zonder moeite kon ze het beeld voor haar geestesoog toveren. Ze stonden op de oprit van haar ouderlijk huis, na de diploma-uitreiking. Toen ze voor de laatste keer op pad was gegaan van school naar huis, had ze gevreesd haar mentor nooit meer te zien en dat voelde loodzwaar.

Haar hele systeem leefde op toen hij haar zag lopen en haar een lift aanbood.

Eenmaal bij haar huis, toen ze zei dat ze hem ging missen, kon ze haar tranen niet tegenhouden. Hij trok haar in zijn armen en probeerde haar te kalmeren. Schokkend hing ze tegen zijn schouder. 'Hé, Soofie,' zei hij hees.

Hoewel ze wist dat ze nu nógmaals afscheid moesten nemen, en dat opnieuw pijn zou doen, had ze zich heilig voorgenomen haar eerste kus met

hem te beleven. Weer probeerde ze hem te peilen. Ze moest er wel heel erg naast zitten als zou blijken dat hij niet hetzelfde wilde.

Terwijl haar hart uit haar borstkas knalde, hief ze haar gezicht naar hem op. Zijn armen die haar tegen zich aantrokken, nadat ze haar lippen angstvallig op de zijne had gedrukt, bewezen dat ze gelijk had. Het moment werd precies even perfect als ze het zich had voorgesteld. Hij kuste haar terug, liet zijn handen kort over haar heupen glijden en zij stortte zowat ter aarde van opwinding.

Even twijfelde hij: 'God, dit kan niet. Dit kan écht niet.'

Maar toen ze hem smeekte haar te kussen, deed hij dat opnieuw. Zijn haren door haar vingers, tongen die om elkaar heen kronkelden. Ze had het zó bij het juiste eind gehad.

Toen er ergens een portier van een auto werd dichtgegooid, werd de betovering verbroken.

'Sofie!' riep hij uit. 'Dit moeten we echt nooit meer doen!'

Hij liet haar los en schudde zijn hoofd.

Zij smeekte hem:

Wytze, ik hou van je. Echt, ik hou van je.

Kom je mee? Naar binnen?

Hij haalde zijn handen door zijn haren en keek verwilderd om zich heen. 'Soof, dat kan niet. Ik moet naar huis. Ben je oké?'

Haar hart brak toen hij haar wang kuste.

Niet veel later was hij weg.

Alles in haar was verbrijzeld.

Ze had hem geschreven. Ze had hem haar hart aangereikt: *heb me lief, Wytze!*

In eerste instantie had hij niet eens gereageerd.

Maanden had het geduurd voor hij aangaf dat het een definitieve nee was.

Sofie slikte. Als ze aan dát moment terugdacht... Bijna automatisch schoot ze vol. Nu nóg. Tien jaar later...

Nee, deze vacature was géén match.

Ze klapte de laptop dicht. Net iets te hard.

* 2 *

Wytze

Donderdag 25 januari 2024

'Regel jij dat verder?' vroeg Wytze, terwijl hij opkeek naar Aysen. Hij zat in zijn stoel in de rectorskamer.

De directiesecretaresse stond in de deuropening. 'Dat wil ik wel doen, zeker,' luidde haar antwoord. 'Je wilt alleen de eerstegrader op gesprek?'

'Voor nu, ja.'

'Zal ik de tweedegraders afwijzen?'

'Nee, wacht daar nog even mee. Als de eerstegrader toch een flop blijkt of afhaakt, kan ik alsnog met hen in gesprek, toch? Misschien is een van hen geïnteresseerd in de eerstegraads-opleiding.'

'Ja, ik kan ze altijd nog bellen ná het gesprek met "de favoriet",' antwoordde Aysen, terwijl ze aanhalingstekens maakte in de lucht.

'Graag,' antwoordde hij, inmiddels flink nieuwsgierig naar de sollicitant. Hij was altijd voorstander geweest van "blind" solliciteren. Om die reden had hij Aysen gevraagd alle persoonlijke gegevens uit sollicitatiebrieven te halen,

wanneer die zouden binnenkomen. Hij had ze zo onbevangen mogelijk willen lezen.

'Ik zal haar direct uitnodigen.'

'Een vrouw dus,' constateerde hij.

Aysen knikte. 'Ja, zeker. Ze...' begon ze, voor de telefoon op zijn bureau haar onderbrak.

Hij maakte een verontschuldigend gebaar.

'Ik kom zo wel terug,' fluisterde ze, voor ze verdween. Hij zwaaide nog even, maar richtte zich vervolgens op het gesprek. Daarna had hij een vergadering met de conrector, Paul, en de teamleiders Jessica, Elsbeth en Robin. Traditiegetrouw liep die uit. Pas in de mini-pauze, tussen het zesde en zevende lesuur, liet hij zich die dag in de personeelskamer zien. Daar werd hij onmiddellijk aangesproken door de mentor van 6vwo die ontevreden was over hoe hun tweedegraads collega Franse les gaf aan de examenleerlingen. Het was een noodgreep, dat wist Wytze zelf ook. Opnieuw legde hij aan zijn collega uit dat hij zijn best deed. Françoise had door haar ziek zijn een gapend gat achter zich gelaten en ze waren inmiddels al enkele maanden op weg met Laura, die het niet naar haar zin had in de bovenbouw en het eigenlijk ook niet trok. Maar midden in een schooljaar was de spoeling goede docenten flinterdun en ook zijn school had zich enkele jaren eerder aangesloten bij de "club-die-niet-meer-in-zee-ging-met-onbetaalbare-zzp'ers". Zoals hij toen ook al had aangegeven: een heel loyale zet richting het zittende personeel, maar die keuze kende ook nadelen.

'Ik kan geen geschikte kandidaat toveren,' zei hij tegen zijn collega. 'Op de vorige vacature reageerde geen enkele eerstegrader. Wat wil je dat ik doe?'

'Hoe zit dat nu dan?'

'Eén.'

'Eén?!'

De mentor in kwestie stond zuchtend en hoofdschuddend voor hem en Wytze trok een grimas. Terwijl hij zijn route vervolgde richting koffieautomaat, kwam Elsbeth Van Drunen, de teamleider van de bovenbouw, naast hem staan.

Ze vroeg hem om advies over een leerling die zich ernstig misdroeg. 'Nu zijn die ouders wéér niet komen opdraven,' klonk ze verontwaardigd.

Hij rolde met zijn ogen. 'Allemachtig.'

'Ja, daar word je toch gek van?'

Ze besloten dat Elsbeth nog eenmaal zou proberen het tij te keren en dat ze anders aan Aysen kon vragen een gesprek met hém en ouders in te plannen.

Hij nam net een hap van zijn boterham toen hij zich realiseerde dat hij nu een gesprek zou moeten hebben met de bestuurder van de stichting waar de school deel van uitmaakte. Hij vond Robert in zijn kantoor.

Direct toen hij daarmee klaar was, ging zijn wekker. Het was half vijf, tijd voor zijn geplande wandeling. Snel schoot hij zijn jas aan. Op een drafje liep hij de school uit.

Al lopend checkte hij zijn privételefoon. Hij zag dat hij een gemiste oproep had van zijn jongste dochter en drukte op "terugbellen".

'Hoi pap!' nam Anouk op.

'Hi meissie, je had gebeld?'

'Ja, ik vroeg me af of ik komend weekend bij Jade kan logeren.'

Hij fronste. 'Je kent de afspraken...'

'Ja, zeker en ik heb geen toetsen op maandag.'

'Oké.'

'Jade mag van haar ouders dit weekend in hun vakantiehuisje op de Veluwe.'

'Oh, dat klinkt leuk. Ik neem aan dat er een addertje onder het gras zit?'

'Eh...'

Hij schoot in de lach. 'Ja, zeg het maar. Wat heb je nodig?'

Het verhaal bleek weer mooi in elkaar te zitten. In eerste instantie luidde de vraag nog of hij de dames kon brengen, maar vijf minuten later was er al sprake van "de auto lenen". Jade was ruim een jaar ouder en had een rijbewijs. Met een auto hadden ze meer vrijheid en Christiane en hij hadden er twee...

Hij zegde toe erover te zullen nadenken en het met Chris te bespreken. Nadat hij het gesprek had weggeklikt, zette hij de pas erin. De lucht was ijzig koud en na tien meter verlangde hij eigenlijk alweer terug naar de warmte van het schoolgebouw, maar dat halve uur lopen per dag was een verplicht

nummer – hij moest wel een beetje in beweging blijven. Om vijf over vijf stond hij weer in zijn kamer. Hij trok zijn jas uit en zette in zijn kamer een kop espresso. Die was nog net iets beter dan de koffie uit het nieuwe apparaat in de personeelsruimte, waarop hij het personeel direct na zijn aanstelling had getrakteerd. Hij liep naar zijn bureau, ging zitten en zag een post-it op zijn toetsenbord. Met een slok koffie in zijn mond, waar hij bewust van probeerde te genieten, begon hij te lezen:

"Hi Wyts,

Snel een briefje, ik weet niet of je je mail nog checkt, want het is al laat. Ik heb nu verlof vanwege de 75e verjaardag van mijn moeder, dat weet je, hè?

Ik heb de sollicitant gebeld en kon echt op de valreep (we hadden allebei enorme haast) een afspraak voor je maken. Je ziet haar morgen (!!!) en haar naam is Sofie Kroonen. Zie Google agenda en je mail.

Tot maandag, Aysen."

Met een ruk schoot hij overeind. Zijn adem stokte. Automatisch greep zijn hand naar de telefoon die op zijn bureau stond. Oh nee, Aysen was weg. Zijn elleboog stootte het koffiekopje om.

In sneltreinvaart opende hij zijn computer, de bruine drab op zijn bureau negerend. Twee keer typte hij zijn wachtwoord verkeerd in. In zijn mailbox zocht hij op "Aysen". Scrollen, klikken, scrollen, vloeken. Ze had twee nieuwe mails gestuurd: een afspraakbevestiging en alle gegevens. "Zie bijlagen".

Wélke bijlagen?

Godver, vergeten!

Zou Rinske iets hebben? Of stond zij in de CC? Nee.

Wacht... Eerst Google. Misschien kon hij haar dáár wel vinden.

Hij typte haar naam in:

Sofue Kroonen

Sofie Kroonien

'Kut!'

Sofie Kroonen.

Ze was goed verborgen, zoals hij wist, maar hij vond de naam van een scholengemeenschap in Amsterdam waar ze blijkbaar nog zat. Mooi, daar kon hij haar e-mailadres wel fixen. Hij zocht het telefoonnummer van de school op de website, pakte hoopvol de telefoon en toetste het in. Met een klap flikkerde hij de hoorn op haak. Alsof daar om kwart over vijf nog wél iemand achter de telefoon zat! Hij doorzocht hun website naar e-mailadressen, maar kon ze niet vinden. Vanzelfsprekend stond er iets met "info@", maar daar had hij natuurlijk geen reet aan.

Wie was daar rector?

Menu, schoolleiding. Klik.

Caroline de Haan. Mooi! Hij kende haar en had haar nummer in zijn telefoon. Hij zocht haar op en drukte bijna op het groene telefoontje.

Nee. Wat ging hij zeggen dan?

Hoi Caroline, mag ik het privé-nummer van een sollicitant zodat ik haar kan afwijzen vóór het gesprek?

Hij ademde uit en leunde naar achteren. 'Mijn hemel, *chillax*, gast,' mompelde hij, zijn dochters quotend. 'Doe éven gewoon.'

Het was een ontzettend drukke dag geweest, hij moest tot rust komen en nadenken. Kort deed hij zijn ogen dicht.

"De kwestie Sofie" was tien jaar oud. Tien jaar!

Voor hetzelfde geld was ze al drie keer getrouwd en gescheiden. Bovendien wist ze zelf toch ook waar ze solliciteerde? Bas had inmiddels de website toch wel aangepast? Als ze die gelezen had, wist ze toch ook dat hij hier rector was?

Hij deed zijn ogen weer open. Oké, morgen. Het was zo goed als onvermijdelijk, tenzij hij zichzelf voor lul wilde zetten. Hij zou het gesprek aangaan, het zakelijk houden. Kort. *Jammer, maar de baan is nét vergeven.* Bijvoorbeeld aan Zaz en anders aan Stromae. Het maakte niet uit. Als hij Sofie er maar weer snel uit kon bonjouren. Dus.

* 3 *

Sofie

Vrijdag 26 januari 2024

Het was koud buiten en Sofie had de verwarming in de auto aangezet. Ze was op weg naar Den Haag, naar haar oude school. In theorie zou ze zich daar veel meer kunnen ontplooien dan waar ze nu werkte. Wytze was er inmiddels weg. Ze had flink vooronderzoek gedaan.

Met behulp van de *private mode* had ze op LinkedIn zijn profiel bekeken, maar daar stond helaas bijna niets op. Een oude foto, en de laatste update leek uit de prehistorie.

Google had meer opgeleverd. Nóg niet veel, maar ze vond wel informatie over een of ander project dat Verleden Verbeeld(t) heette. Het betrof een educatief programma voor scholen. Wytze werd er genoemd als voormalig docent en sprak over de samenwerking met Christiane.

Christiane Keyzer-Schepens.

Vijf jaar geleden had ze haar eigen partij opgericht, Gezin Als Basis, bekend als G.A.B. Vanzelfsprekend had Sofie haar naam direct herkend

en vanzelfsprekend was ze zich rot geschrokken: Christiane was nog altijd prachtig! Fucking vrouwelijk.

Wat Wytze van de ideeën van zijn vrouw vond, bleef een raadsel, maar dat Christianes overtuigingen nauwelijks bij een openbare school pasten, leed geen twijfel.

Maar goed, Wytze was opgehoepeld en dat was een voorwaarde geweest om te solliciteren, want hem onder ogen komen, zag Sofie niet zitten. De crisis waar ze een decennium eerder in terecht was gekomen, wilde ze nooit meer meemaken. Door zijn afwijzing – die ze had kunnen zien aankomen, maar waar haar hart toch onvoldoende rekening mee had gehouden – kon ze niet voor- of achteruit.

Het had zoveel pijn gedaan dat ze zelfs tijdelijk was afgehaakt op de universiteit. Geheel tegen haar verantwoordelijkheidsgevoel in was ze niet meer naar college gegaan. Paradoxaal genoeg bleek dat haar redding. De professor van de opleiding Scandinavistiek had aan de bel getrokken en zo was ze in contact gekomen met Mieke, de studentpsycholoog.

Met intense huilbuien had ze opnieuw gerouwd om haar overleden moeder, haar tante die had moeten verhuizen, haar oma die kort na de diploma-uitreiking overleed en haar grote, grote liefde. Wytzes briefje was uiterst vriendelijk geweest, maar had niets te raden overgelaten: "Het spijt me ontzettend dat ik je op het verkeerde spoor heb gezet, Sofie. Dat had ik niet moeten doen."

Het idee dat die kus niets voor hem had betekend, terwijl haar leven op dat moment pas begonnen was, was onbeschrijflijk pijnlijk.

'Misschien betekent het wél iets voor hem, maar snapt hij dat hij deze stap niet moet zetten,' zei Mieke. 'Hij klinkt als een oprecht iemand.'

Oh werkelijk, díe sessie. Net toen ze had gedacht dat ze genoeg gehuild had...

Sofie zuchtte terwijl ze terugdacht aan die heftige tijd. Nee, het was niet voor niets dat ze het internet binnenstebuiten had gekeerd, voordat ze had besloten te solliciteren.

Op dezelfde dag was ze al gebeld door een vrouw die Aysen heette. Dat was rap. Zij legde uit dat ze omhoog zaten.

Sofie vroeg naar haar oud-docente Françoise en kreeg te horen dat zij was uitgevallen wegens ziekte. Ze schrok zich rot. 'Jeetje, echt?'

'Ja, heel sneu. Je hebt hier op school gezeten, hè? Ik kan je vanzelfsprekend geen details geven, maar wellicht kun je haar opzoeken als je de baan eventueel aanneemt? Ze heeft nog veel contact met collega's.'

Sofie wilde van alles vragen, maar Aysen gaf aan dat het plannen van deze afspraak de allerlaatste actie was die ze zou ondernemen voordat ze een vliegtuig moest halen, en zelf stond ze in de Albert Heijn. Terwijl ze met één hand haar boodschappen scande, voelde ze de ongeduldige blikken van een hele sliert mensen achter zich. Dus snel een tijd in de agenda's kegelen en door.

Ze ontving direct een standaard uitnodiging in de mail en nu was ze op weg. Over anderhalf uur zou ze waarschijnlijk weer terug naar huis rijden. Op de site had ze gelezen dat de rector die zij gekend had, Gerard Kloosterman, daar niet meer werkte. De huidige rector was een vrouw die Anne Mertens heette. Sofie had naar afbeeldingen van haar gezocht en ze zag er vriendelijk uit.

Nadat ze al een tijdje van de snelweg af was, sloeg ze rechtsaf de Laan van Meerdervoort op. Links, rechts, parkeren. Om kwart voor negen kwam ze aan bij haar oude school.

Even nam ze de tijd het gebouw in zich op te nemen. Wauw. Zes jaar lang had ze hier rondgelopen. Ze schudde de herinneringen wat weemoedig van zich af en liep de school in. De receptie zat nog op dezelfde plek. Er zat een vrouw die Rinske heette, volgens het naambordje dat er stond. 'Welkom, u komt voor een sollicitatie, hè?'

Sofie knikte. 'Ja, maar ik ben wat aan de vroege kant.'

'Dat is geen probleem, hoor. Ik zal doorgeven dat u er bent en ondertussen wilt u misschien koffie?'

'Nee, dank u,' zei ze, terwijl ze haar hoofd schudde. Ze zag direct voor zich hoe ze, door een verkeerde beweging, zo een vlek op haar hagelwitte blouse zou "toveren".

'Ik zal even met u meelopen naar de wachtplek bij de rectorskamer.'

'Dat mag natuurlijk, maar het hoeft niet,' zei Sofie. 'Ik ben oud-leerling en eigenlijk vind ik het heel leuk de school te bekijken. Is dat oké?'

‘Oh, ja, natuurlijk,’ klonk het antwoord van Rinske, die weer ging zitten. ‘Als er iets is, weet u me hier te vinden.’

Sofie knikte en liep vervolgens de hal door. Zoals ze gewend was, werd er een prachtig kleurenpalet op de vloer geprojecteerd door de grote glas in lood ramen.

Ze liep de trap op en bekeek een aantal kunstwerken van leerlingen die in de vitrinekasten stonden. Een kort moment deden ze haar denken aan die keer dat zij Wytze had geholpen met het inrichten van de tentoonstelling. De spanning die...

Nee.

Kappen, Soof.

Aan haar rechterhand, in haar ooghoek, zag ze de rectorskamer. Haar hartslag versnelde enigszins toen ze aan het op handen zijnde gesprek dacht. Het was toch spannend; je wist nooit wat ze van je vonden.

Ze beet op haar lip, deed haar lange, cognackleurige, wollen jas uit en drapeerde ‘m over haar arm. Zenuwachtig wreef ze over haar rok. Dat hielp niet echt tegen klamme handen, want het ding was van leer en droogde dus niet goed af. Terwijl ze zich omdraaide om nog even op zoek te gaan naar een toilet, hoorde ze de deur van de rectorskamer open gaan. Ze dook snel de bocht om, om een blik te kunnen werpen op de vrouw die haar zo zou ontvangen en bevragen. Er zat een pilaar in de weg, maar er stapte inderdaad een vrouw naar buiten. In eerste instantie leek die niet op Anne Mertens.

‘Zodadelijk?’ vroeg de vrouw.

‘Nee, dat gaat niet. Ik heb over tien minuten een sollicitatiegesprek,’ hoorde Sofie een man zeggen, voor hij zich een kwartslag draaide.

Door de aanblik schoot haar hart in haar keel, wat haar onverbiddelijk de adem benam.

‘*What the fucking, fucking fuck!*’ liet ze zich fluisterend ontsnappen. ‘*What! The! Fuck!*’

Verwilderd keek ze de gang in. Aan haar rechterhand zag ze een damestoilet. Een meisje keek haar een beetje vreemd aan, toen ze binnen kwam stormen.

Ze vloog een hokje in en hapte naar lucht.

Wat de hel was er met die Anne Mertens gebeurd en wat de hel deed Wytze daar?

Wat was dit voor idioterie?

In- en uitademen. Rustig, rustig.

Toen ze het meisje weg hoorde gaan, kwam ze weer tevoorschijn. Polsen onder de kraan.

Na een tijdje droogde ze haar handen af en pakte ze haar telefoon uit haar tas. Ze had nog zes minuten. Of ging ze naar huis? Op zich zou dat kunnen, ware het niet dat het heel onprofessioneel was.

Nee! Nee, het was tegen al haar principes. Er was geen weg terug. Het enige wat ze nog kon doen, was bluffen. Altijd bluffen!

Ze keek in de spiegel. Haar lippenstift zat nog steeds goed, haar outfit was passend en prima. Onder de beige rok droeg ze prachtige, hoge laarzen in dezelfde kleur en haar haren zaten precies zoals ze wilde. Kon ook niet anders, want er zat een hoeveelheid versteviging in die zelfs een treurwilg in een hanenkam kon veranderen, maar dat deed er niet toe.

Een nieuwe blik op haar mobiel:

08.57

Ze haalde diep adem, stopte haar telefoon in haar tas en opende de deur van de toiletruimte. *Fuck it*!

Zo zelfverzekerd en nonchalant als maar enigszins mogelijk was, liep ze door de gang. Haar hakken waren luid en duidelijk hoorbaar. Hij kon de klere krijgen! Met zijn kut-Christiane!De deur van zijn kamer stond op een kier. Ze ademde uit door haar mond en klopte toen aan. Hij keek op en haar groet kwam niet over haar lippen.

Ze stond hem werkelijk aan te gapen.

Dezelfde krullen, het kuiltje in zijn wang dat zichtbaar werd toen hij kort glimlachte en die prachtige, donkere ogen.

'Hoi Sofie,' hoorde ze hem zeggen, terwijl hij opstond en op haar afliep.

'Hi,' antwoordde ze enigszins schor.

Wytze stak zijn hand naar haar uit. *Als hij maar niet denkt dat het aan me voorbij gaat dat hij me van top tot teen scant*, schoot het door haar heen, voordat ze zijn hand schudde.

'Wat leuk je hier te zien.'

'Nou,' zei ze cynisch. Het was eruit voor ze er erg in had.

Hij grinnikte en wilde iets zeggen, maar ze was hem voor.

'Ja, sorry,' zei ze, wederom scherper dan ze van plan was geweest, 'maar dit zag ik even niet aankomen. Je was het onderwijs toch uit? Wat doe je hier nog? Waar is Anne?'

Hij keek haar vriendelijk aan. 'Ik snap je verwarring en ik weet welk onzin-artikel je gelezen hebt. Over die projecten, toch?' Hij wachtte haar antwoord niet af. 'Luister, ik wilde echt contact met je opnemen om je in te lichten, maar dat ging niet. Mag ik je uitleggen hoe dat komt?'

'Weet ik niet,' zei ze waarheidsgetrouw, terwijl haar reptielenbrein de leiding overnam. 'Ik weet niet of we dit gesprek moeten voeren.'

'Als dat je keuze is, dan respecteer ik die vanzelfsprekend,' antwoordde hij kalm. 'Het is pas sinds kort dat ik de taken van Anne op me neem en ik begreep gistermiddag laat pas dat mijn collega de website nog niet geüpdatet heeft. Ik zal hem ontslaan. Dat is het minste wat ik voor je kan doen.'

Ze glimlachte onwillekeurig.

'Jij mag het zeggen, kom je binnen of wil je weg?'

Kort twijfelde ze. Ze kon nu zonder af te gaan naar huis, maar dit was tevens dé kans om hem enkele opmerkingen toe te werpen die ze al die jaren voor hem had bewaard... 'Als ik een paar vragen mag stellen die niet direct over de baan gaan, is het misschien wel een goed idee om even van gedachten te wisselen,' mompelde ze.

'Natuurlijk mag dat. Ik kan me goed voorstellen dat je dat wilt.' Hij zette een stap opzij. 'Kom binnen. Wil je iets drinken?'

'Ja, doe maar iets met rum,' gooide ze eruit, grappiger dan de bedoeling was.

Wytze schoot in de lach. 'Ik heb een voorraadje voor noodgevallen in mijn bureaula, dus laat maar weten.'

'Nee, doe maar water.'

‘Ik had je écht willen bellen, Sofie,’ zei hij nu serieus, voordat hij zich omdraaide en een glas water inschonk uit een grote kan, ‘maar ik heb een protocol opgesteld dat me nu heeft tegengewerkt.’

‘Hoe bedoel je in godsnaam?’

Hij gaf haar het glas, nam haar jas aan en hing die op de kapstok. ‘Wil je zitten?’ vroeg hij, op een van de gemakkelijke fauteuils wijzend.

Sofie knikte. Kort scande ze de ruimte die enigszins klassiek was ingericht. Een groot, houten bureau, een vergadertafel met stoelen en – uitkijkend op de grote raampartij – de twee comfortabele stoelen met een salontafel ervoor. Zouden dit Wytzes keuzes geweest zijn? Ze nam plaats en keek toe hoe Wytze een kop koffie voor zichzelf maakte. Toen hij daarmee klaar was, kwam hij schuin tegenover haar zitten.

Hij begon zijn uitleg. ‘Ik kan me voorstellen dat je een andere keuze had gemaakt als je dit geweten had,’ zei hij. ‘En je zei net dat je vragen had. Zullen we daarmee beginnen?’

‘Eh, ik, ja, misschien wel handig. Ja, ik wil heel graag een aantal dingen weten,’ zei ze netjes, terwijl ze hem eigenlijk “klootzak” wilde noemen.

‘Vraag maar raak,’ zei hij, voordat hij zijn handen door zijn haren haalde. Hij nam een slok koffie en kuchte even.

Complimenten voor je pokerface*, Wyts,* schoot door haar heen. Hij was bloednerveus.

Even groef ze in haar geheugen naar de dingen die haar al die tijd het méést hadden beziggehouden. Er waren talloze onduidelijkheden en ze verdrongen elkaar allemaal bij de eerste plek, totdat één exemplaar eruit sprong.

‘Ja, eh,’ begon ze “hoogdravend”, terwijl ze voelde dat haar handen klam werden en haar mond kurkdroog. ‘Ik, eh, ik voelde me héél erg afgewezen.’

Hij boog naar voren, zette zijn ellebogen op zijn knieën en knikte. ‘Ja.’

‘Dat deed me heel veel pijn,’ zei ze. Haar stem trilde.

‘Sorry. Ik snap het. Echt.’

‘Ik wil daar één ding over vragen…’ ging ze door, omdat hij leek te denken dat zij op excuses zat te wachten, maar die had hij al verscheidene keren aangeboden, direct na hun faux pas.

'Oh, eh, oké.'

'Ik wil weten of je... hoe je...' hakkelde ze, voordat ze diep in-en uitademde, 'ik eh, ik wil weten wat je voelde.'

'Toen ik je dat briefje stuurde?'

'Nee, ik wil weten of je iets voelde toen je me kuste...'

Ze zag zijn ogen groter worden. Met zijn hand wreef hij over zijn kin. 'Hoe, eh, bedoel je?'

'Zoals ik het zeg,' zei ze, nu ze zichzelf leek te hervinden. 'Je hoeft er geen week over na te denken en ik hoef ook geen politiek correct antwoord.'

Hij stond op en zette een stap richting de ramen. Ze volgde zijn voorbeeld en ging tegenover hem staan. 'Ik zeg niet dat ik nu op welke manier dan ook beschikbaar ben, maar er wás toch meer tussen ons?' vroeg ze.

'Ik eh. Het was, eh...'

Toen haar irritatie opkwam, kwam haar kracht ook weer terug. 'Het is een eenvoudige, gesloten vraag, Wytze! Ik sta zelf ook voor de klas en verliefd worden op een leerling is een *no go*, maar het is bijna tien jaar geleden.'

Hij wreef met zijn hand over zijn nek. 'Ik had die grens niet over moeten gaan.'

Was hij doof ofzo?

'Dat is geen antwoord op mijn vraag en daarbij was ik van school.' Ze zag dat hij haar wilde onderbreken, maar ze stak haar hand omhoog in een stopgebaar. 'Ja, in theorie had je je moeten inhouden. Dat zou conform alle richtlijnen zijn, maar het was godverdomme het mooiste moment van mijn leven en daarna ontkende je me!'

In een ruk draaide hij zich naar haar om. 'Wat? Het wás geen ontkenning! Het kón niet, Sofie. Niet in jouw leven en niet in het mijne.'

Ze staarde hem aan. Méénde hij dit?

Tijdens de stilte die ontstond, hoorde ze de klok tikken.

Tik tak tik tak tik tak.

'Ik had al een fout gemaakt en was niet van plan er nog een bovenop te gooien,' vulde hij zichzelf aan.

Het leek alsof haar lichaam in één zucht uitademde. 'Dus, eh, dus, ik w-was niet achterlijk?'

'Nee, natuurlijk niet!' riep hij bijna uit. 'Heb jij ooit weleens iets níét goed aangevoeld?'

'*F-fair enough*,' bracht ze uit. Ze vond het zelf een rare reactie.

Hij zuchtte en wreef met zijn handen over zijn spijkerbroek.

'Nou, eh, oké. Dank je wel,' zei ze.

'Alsjeblieft,' zei hij enigszins kort, voordat hij naar het koffiezetapparaat liep.

Ze volgde hem met haar ogen terwijl hij wéér koffie zette en zette toch een stap zijn richting op. Toen hij haar kort aankeek, reikte ze hem een kopje aan.

'Wil je toch koffie?'

'Als je melk en suiker hebt wel.'

'Heb ik,' zei hij, terwijl hij een blik wierp op het dienblad voor zijn neus.

'Dan graag.'

De stilte voelde beladen toen hij haar de koffie overhandigde. Ze namen weer plaats in de comfortabele stoelen en hij schraapte kort zijn keel. 'Soof, even voor de duidelijkheid,' zei hij zacht, 'ik, eh, ik wil dat je weet dat het nooit, maar echt nooit mijn bedoeling geweest is je te kwetsen.'

Opnieuw staarde ze hem aan. Vervolgens kon ze niet anders dan slikken, haar ogen dichtdoen en bijna trillend wachten tot de tranen zouden verdwijnen.

'D-dank je,' was het eerste dat ze zei, toen ze haar stem half onder controle had. De traan die toch door haar verdediging was doorgebroken, veegde ze van haar wang.

Nóg een paar keer in- en uitademen. Voordat ze hem weer aankeek, plakte ze bewust een glimlach op haar gezicht. 'Nou, ik ben blij dat je me in ieder geval weer hebt zien huilen. Dat werd wel weer eens tijd, toch?'

Er verscheen een weifelend glimlachje om zijn lippen.

Vanbinnen nog helemaal *shaky* probeerde ze zich te herpakken. 'Trouwens, nu ik er toch ben, vind je het misschien leuk me te laten weten hoe die klotebaan van je in elkaar zit?'

Hij proestte het uit en schudde zijn hoofd. ‘Dat lijkt me geweldig, Sofie! Ik vertel je zo alle *ins and outs* over die kutbaan, maar eerst moet ik even een kopietje maken.’

* 4 *

Wytze

'Oké, doe dat,' luidde het antwoord van Sofie, die haar benen over elkaar sloeg.

Wytze stond op, pakte een stapel papieren en liep ermee naar de deur. 'Ik ben zo terug.'

De deur van zijn kamer deed hij zorgvuldig dicht. 'Pffff,' liet hij zich ontsnappen, voordat hij de stapel in de nis naast zijn kamer legde. Met zijn handen wreef hij over zijn gezicht.

'Oh hé, Wytze!' hoorde hij op dat moment.

Door middel van een bovenmenselijke inspanning onderdrukte hij een gigantische oogrol. 'Elsbeth,' zei hij quasi opgewekt.

'Is je gesprek over, want...'

'Nope,' onderbrak hij haar, iets te populair. 'Nee, ik moet iets kopiëren.'

'Zal ik dat doen, dan kan jij door met je gesprek? Ik moet toch naar de reproruimte.'

'Nee, dank je,' zei hij, voordat hij de stapel weer oppakte.

'Oké,' zei ze. 'Ik spreek je later. Goed?'

Hij knikte en liep door. Op een drafje liep hij naar het herentoilet. Natuurlijk had hij geen enkele kopie nodig. Hij had lucht nodig en een plens koud water in zijn gezicht. Eenmaal alleen blies hij opnieuw hoorbaar uit. Het leek hem een goed idee zichzelf vooral níét in de spiegel aan te kijken. Allemachtig, wat was Sofie toch recht voor z'n raap. Precies zoals hij haar destijds had leren kennen: goudeerlijk, overduidelijk en... bloedmooi.

'Sjonge jonge,' zei hij hardop.

Hij spoelde zijn handen af en legde ze nog vochtig tegen zijn wangen. Even bleef hij zo staan, totdat hij begreep dat langer rekken niet meer kon.

Vervolgens liep hij terug naar zijn kamer. Toen hij binnenkwam, stond Sofie naar de foto's te kijken die aan de wand hingen. 'Jeetje, wat zijn die gegroeid, zeg!'

Hij glimlachte onwillekeurig en bekeek de foto's van zijn twee dochters beurtelings. 'Ja, ze zijn al zestien.'

'Gaat het goed met ze?'

'Zeker. Ze doen volgend jaar eindexamen vwo. Ze zitten hier niet op school, hoor, maar Anouk heeft wél Frans in haar pakket.'

Sofie grinnikte. 'Verstandige keuze. Zijn ze kunstzinnig? Of heb je dat gen niet doorgegeven?'

'Jawel, ook aan de jongste. Aan Anouk.'

'Met die krullen, hè? Ze lijkt enorm op je!' Sofie draaide zich weer naar hem toe. 'Heb je je kopie kunnen maken?'

Hij knikte en bedacht zich dat dit zijn zoveelste leugentje was van die dag. Daar moest hij maar geen gewoonte van maken. 'Zullen we weer gaan zitten?'

Sofie liep voor hem uit en ze namen allebei opnieuw plaats.

'Goed,' zei hij. 'De klotebaan, dus, om jou te quoten... We hebben een probleem met Frans.'

'Ja, ik begreep zoiets.'

'Françoise is ziek en het ziet er niet naar uit dat ze nog terugkomt. Ze is zesenzestig en ze moet diverse behandelingen ondergaan.'

Sofies blik betrok. 'Heeft ze kanker?'

Hij knikte. ‘Ik had haar gisteravond aan de telefoon, toen ik eenmaal wist dat jíj gesolliciteerd had, dus ze weet dat ik je dit vertel. Ze heeft borstkanker en moet geopereerd worden en de hele mikmak.’

‘Oh, wat erg.’

‘Ja, zo’n diagnose is heftig, maar ze is optimistisch en de artsen ook.’

‘Ik zou haar graag eens opzoeken, als ze dat aankan.’

‘Wellicht kan dat. Ze onderhoudt veel contact met collega’s en ze vroeg of ik je de hartelijke groeten wilde doen. Ze noemde je haar beste leerling uit haar carrière.’

‘Ja, dat hoor ik vaker. Mensen schijnen nog weleens onder de indruk te zijn van mijn brein, maar het is geen verdienste, hoor.’

‘Altijd even bescheiden,’ zei hij met een glimlach, terwijl hij voelde dat hij zich weer een beetje kon herpakken. ‘Ondertussen zag ik op je CV niet staan dat je verder bent gegaan met je studie Zweeds?’

‘Die informatie leek me niet relevant. Er is geen school die daar iets mee kan, maar ik heb de studie wel afgerond,’ antwoordde ze, terwijl hij haar aan een van haar ringen zag draaien. Was ze toch nog zenuwachtig?

Hij snapte ondertussen direct waarom hij haar óók niet aan haar CV had herkend. De studie Zweeds had hem anders onmiddellijk aan haar doen denken. De connotatie “summa cum laude” had ze evenmin vermeld, noch haar tien vakken. Interessante keuze.

‘Oké, dus je hebt beide studies afgerond en je bent inderdaad gaan lesgeven,’ vatte hij samen. ‘Hoe bevalt dat?’

‘Goed,’ antwoordde ze, terwijl ze haar benen naast elkaar zette, zich naar voren boog om het glas water te pakken dat ze nog niet leeg had en vervolgens weer naar achteren leunde.

Kort keek hij naar haar handen; naar haar lange, slanke vingers om het glas. Ze droeg een aantal gouden ringen. Zat er een trouwring tussen? Hij dwong zichzelf weg te kijken.

‘Ik geef inmiddels ruim zeven jaar les, aan alle klassen: van 1mavo tot en met 6vwo, maar ik kan me op mijn school niet ontwikkelen zoals ik zou willen. Mijn sectieleider bepaalt eigenlijk alles.’

‘Aha, dat is lastig, ja. Hier heb je daar geen last van. Er staat een tweedegrader naast je, dus jij krijgt dan vanzelfsprekend de bovenbouw.’

‘Dat kan een voordeel zijn,’ zei ze, voordat ze het glas terug zette. ‘Ik wil niemand wegduwen, maar ik word nu zélf bijna alleen maar ingezet in de onderbouw en dat vind ik te weinig uitdagend.’

‘Dat is begrijpelijk. Ik zoek voor deze club iemand voor de bovenbouw. Gisteren, als je snapt wat ik bedoel.’

‘Ja, maar ik zit dus wel vast tot één mei, hè? Ik heb 4mavo.’

‘Juist,’ zei hij met een zucht. ‘En je hebt ook nog een opzegtermijn.’

‘Ja, dat ook.’

‘Werk je fulltime?’

‘Nee, tachtig procent, vier dagen.’

Kort dacht hij na. ‘Wat als ik het rooster zó laat aanpassen dat je 5havo en 6vwo op één dag hebt, hier, en dat we met de rest van de uren wachten? Na de meivakantie vallen jouw mavo-examenklassen weg en dan kunnen we misschien de roosters op beide scholen compacten?’

Hij zag haar bedenkelijk kijken.

‘Tja... eh, jeetje. Fulltime, daar gaan we weer.’

‘Ja, dan ben je in het onderwijs wel een unicum, zo langzamerhand. Het is natuurlijk wél tijdelijk.’

‘Klopt, maar je houdt dan zo weinig ademruimte over.’

‘Ik snap het, Sofie,’ zei hij. ‘Misschien een goed idee het even te laten bezinken?’

‘Ja.’

‘Ik had op de befaamde kopie een overzicht gemaakt van wat de baan in principe behelst, maar deze situatie vraagt om maatwerk.’

Hij boog naar haar toe om een vel papier aan te reiken. Toen ze zich naar hem toe boog, rook hij plotseling een zweem van haar parfum. Zijn hartslag versnelde onmiddellijk. Het was hetzelfde luchtje als tien jaar geleden...? De oprit van haar huis. Zij huilend tegen hem aan en...

‘... tact hebben?’

‘Sorry, wat zei je?’ vroeg hij, terwijl hij zich losrukte uit de beladen herinnering.

‘Of we maandag even contact zullen hebben. Ik kan er dan dit weekend over nadenken.’

‘Ja, dat lijkt me een goed idee,’ zei hij. ‘En heb je er bezwaar tegen dat ik overleg met de rector van je huidige school? Caroline? Voor referenties?’

Sofie schudde haar hoofd. ‘Nee, hoor, ga je gang. Ze weet dat ik op zoek ben.’

‘Oh, echt?’

Ze knikte en stond toen op. Hij volgde haar voorbeeld. Ze liep naar haar jas en haalde haar sjaal uit de mouw. Terwijl ze die omsloeg, pakte hij de jas van haar over. Hij hield ‘m voor haar omhoog, zodat ze ‘m makkelijk aan kon schieten. Uit haar zakken haalde ze een stel leren handschoenen tevoorschijn, die ze nog niet aantrok.

‘Bedankt voor je komst,’ zei hij, terwijl hij zijn hand naar haar uitstak.

Ze keek hem aan, pakte zijn hand en boog zich naar hem toe. ‘Bedankt voor je eerlijkheid,’ zei ze, terwijl ze hem drie zoenen op zijn wang gaf.

Tentoonstelling.

Koffie.

Drie zoenen als afscheid.

Hij ergerde zich rot aan de opdringerige herinneringen. ‘Ik bel je maandag op. Welke tijd komt uit?’

‘Na vier uur, graag,’ klonk haar antwoord, waarna ze haar handschoenen aandeed.

Ze wisselden een laatste groet uit, waarop ze zich omdraaide. Hij keek haar na toen ze door de gang liep: haar rijzige gestalte in die mooie jas, met die prachtige laarzen. Hij wist dat hij staarde. Hallo, ze waren een decennium verder, kon zijn gevoel even mee evolueren?

Toen ze uit het zicht was, liep hij zelf naar buiten. ‘God, hoe dan?’ mompelde hij, terwijl hij koers zette richting de duinen. Wat was dit voor idiote truc van het universum!

* 5 *

Sofie

Met een dienblad met een bruin broodje met oude kaas, vijgenjam en rucola en een grote kop thee liep ze de slaapkamer in. Ze zette het op haar nachtkastje, liep terug naar de keuken, pakte de kruik die ze gemaakt had en liep ermee terug naar bed. Vervolgens begon ze zich uit te kleden. Languit liet ze zich op bed vallen. Ze rolde naar de andere kant, kwam daar Godot tegen alsmede haar pyjama. Godot kroop naar haar toe, terwijl ze zich in haar pyjama wurmde. Ze deed het hoofdeinde van het bed omhoog en pakte het dienblad.

De zucht die ze liet horen, kwam uit haar tenen. Godot strekte zijn pootje uit, waardoor zijn nageltjes zachtjes over haar arm krasten. Ze aaide hem kort en greep toen naar haar broodje. Het was half twaalf. Twee en een half uur geleden was ze het hol van de leeuw binnengelopen en was ze zich lam geschrokken. Wytze had iets gezegd over dat artikel waarin hij verkeerd geciteerd was. Lekker dan. Als ze dat geweten had, had ze die hele sollicitatie-kut-brief nooit geschreven.

Na hun kus, zo lang geleden, was ze blijven hopen dat hij van gedachten zou veranderen. Voor zijn verjaardag op 31 oktober had ze hem via school een tweede kaart gestuurd. Dit keer met een data-stick met het liedje *Tell Him* van

Céline en Barbra Streisand. Op het kaartje had ze een felicitatie gestuurd en een zin uit het nummer die haar gepast leek: *It's a steady flame that grows.* Op deze hartenkreet kwam er inderdaad iets terug. Een A4 met een paar zinnen:

"Het spijt me ontzettend dat ik je op het verkeerde spoor heb gezet, Sofie. Dat had ik niet moeten doen. Ik wens je alle goeds en alle liefs, Wytze."

Alsof ze van een wolkenkrabber naar beneden stortte. Ze schaamde zich intens en wist niet bij wie ze moest schuilen, totdat Mieke haar door tien keer te bellen wakker schudde. Op aandringen van haar lichtte Sofie tante Cadeau in. Dax stond voor haar klaar. Ze vertelde hem niets over de achtergrond van haar ellende, maar hij was wel betrokken. Ze woonden samen, door dat gedeelde appartement, en hij zag natuurlijk dat het kut met haar ging. Ze stond niet direct in lichterlaaie toen hij haar op een avond - ietwat klungelig - kuste, maar prettig was het wel. Zij had liefde nodig en hij bood geborgenheid. Langzaam groeiden ze naar elkaar toe. "*Friends with benefits*". Zo'n één keer per veertien dagen, met een weinig succesvolle afloop voor haar, maar die regelde ze er dan zelf nog wel even achteraan. Ze woonden samen, gingen samen op vakantie en waren een team. Negen jaar later zei hij ineens dat hij weg wilde, dat het niet meer ging. *Out of the blue*. Een week na zijn niet mis te verstane bericht had hij al zijn spullen verhuisd en was zij alleen achtergebleven met de rode draad in haar leven:

Gij zult u niet hechten!

Inmiddels had ze hem al ruim een halfjaar niet gezien of gesproken; dat was nog wel het meest bizarre aan de situatie. Hoe ze in het begin "functioneerde" kon ze zich niet eens meer herinneren. Nee, ze kon met de beste wil van de wereld niet beweren dat ze een passionele relatie hadden gehad, maar haar maatje was hij wél altijd geweest. Tot hij zich zo plotseling van haar losscheurde en haar hart eruit trok terwijl ze nog leefde. Het enige positieve dat zijn vertrek had opgeleverd, was Godot. Om weer enigszins op te warmen, schafte ze hem aan. Een Britse korthaar, beige met blauwe ogen. Eigenlijk zou Godot "Ionesco" hebben geheten, naar Eugène Ionesco, de schrijver van *Rhinocéros*. Maar toen ze op haar werk tegen haar collega Duits zei dat het wachten op de kat wel érg lang duurde, grapte hij dat ze het beest beter "Godot" kon noemen.

Naar het boek *Wachten op Godot* van Samuel Beckett. Ze moest erom lachen, maar vond Godot bij nader inzien eigenlijk een leukere naam. Het beest was zelf ook leuk. Hij was lief en lag graag bij haar.

Met de kruik in haar armen en de kater naast haar kussen rolde Sofie zich op haar zij. Ze pakte haar telefoon, zocht naar Enya in haar muziekcollectie, maar zag toen dat tante haar belde. Ze nam direct op.

'Kuiken! Hoe was de sollicitatie?'

Sofie snoof. 'Ik zou zeggen "houd je vast", want Wytze werkt er nog wél en is daar fucking rector!'

'Hè?' klonk tantes verbaasde uitroep. 'Dit kun je niet menen.'

'Wel dus en ik schrok zo, dat ik eigenlijk direct naar huis wilde.' Sofie keek kort naar de ringen die ze droeg, besloot ze af te doen en legde ze op haar nachtkastje.

'Sjonge jonge, dat kan ik me voorstellen. Heb je met hem gesproken?'

'Ik had niet veel keus,' antwoordde ze. 'Maar het was niet per se een onprettig gesprek. Hij heeft eindelijk erkend dat er iets was tussen ons en dat luchtte ontzettend op.'

'Je hebt hem geconfronteerd?' vroeg tante. 'En, wat zei hij?'

Sofie trok het dekbed verder over zich heen en legde de telefoon naast haar kussen. 'Het duurde echt een jaar voordat hij iets nuttigs zei, maar toen ik kwaad werd en zei dat hij me ontkend had, kwam hij over de brug.'

Tante humde.

'Toen zei hij: "Het kón niet. Niet in jouw leven en niet in het mijne."!'

Tante Cadeau viel stil en Sofie informeerde of ze er nog was.

'Ja, ik ben er nog, maar ik moest even nadenken. Ik vind dit wel flink eerlijk, moet ik zeggen. Hij had ook zijn mond kunnen houden, hè?'

Sofie merkte dat haar mondhoeken enigszins omhoogkrulden. 'Ja, ik heb hem daar ook voor bedankt.-Hij zei ook nog dat het nooit zijn bedoeling is geweest me te kwetsen en toen moest ik natuurlijk tóch nog janken.'

'Ach, kuikentje, maar dat is toch logisch? Je was hartstikke dol op hem.'

'Zullen we niet overdrijven?' zei ze sarcastisch, waarna tante en zij in de lach schoten.

‘En wat ga je nu doen?’

‘Niets, denk ik. Het was een idioot toeval dat we elkaar weer ontmoet hebben en die erkenning was heel fijn, maar…’ Nu was zij degene die stilviel.

‘Maar?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik zag hem daar zo… en nu denk ik dat ik beter afstand kan houden. Het was allemaal tamelijk beladen.’

‘Is hij nog steeds getrouwd?’ haalde tante haar terug naar het hier en nu.

‘Volgens mij wel,’ antwoordde ze. ‘Ik heb hem dat niet op de man af gevraagd. Het enige wat ík nog gezegd heb, is dat ik niet beschikbaar ben, maar ik kan niet garanderen dat ik niet weer voor hem val. Het punt is alleen dat ik geen zin meer heb in welke relatie dan ook, behalve met Godot.’

Tante grinnikte. ‘Wat heeft hij zakelijk gezien te bieden? Betere perspectieven?’

Sofie trok een grimas. ‘Mwah, kijk, de perspectieven zijn op de lange termijn natuurlijk wel aardig, maar op de korte termijn houdt het in dat ik weer vijf dagen moet werken.’

‘Maar je kunt je op die plek wel ontplooien?’

‘Ja, qua carrière wel, voor zover daar sprake van is in het onderwijs.’

Ze praatten nog wat heen en weer en na een tijd sloten ze het gesprek af. Ze voelde dat tante iets meer de kant van “carrièrekansen” op ging dan zij zelf. Zij had haar besluit eigenlijk al genomen.

Ze draaide zich opnieuw op haar zij en voelde zich rozig. Met een beetje geluk kon ze zo in slaap vallen en dat was zo’n heerlijk cadeautje op haar vrije dag. Het licht scheen door de ramen naar binnen, haar grote kater lag op bed te spinnen en ze hoefde helemaal niets. Voor wie zou ze vijf dagen per week moeten werken? Voor Wytze? Vroeger had ze dat direct gedaan. Tien jaar geleden zou ze zowat over lijken zijn gegaan voor hem. Een halfjaar geleden had ze er ook een hoop voor over gehad om Dax te laten blijven. Maar op dit soort bullshit zat ze toch niet meer te wachten? Wytze was nog steeds onbereikbaar en zij moest maar eens wijzer zijn dan zich in allerlei bochten te wringen.

Nope. Niet doen.

* 6 *

Wytze

Maandag 29 januari 2024

'Ik ga haar nu bellen!' zei Wytze tegen Aysen, met wie hij net uitgebreid had bijgepraat. Aysen had verteld over het zeer geslaagde verjaardagsweekend voor haar moeder. Bovendien bleek ze heel nieuwsgierig naar de sollicitatie.

Ze grinnikte toen hij de door haar vergeten bijlagen – met alle gegevens van Sofie – *gemiste kansen* noemde en sloeg haar hand voor haar ogen. Vervolgens vroeg ze honderduit naar degene die mogelijk hun probleem zou oplossen:

Gaat ze het doen, denk je?

Heb jij haar ook les gegeven?

Herkende je haar?

Bij die laatste vraag schoot hij nog net niet in de lach. 'Ja, zeker. Ik kende haar best goed, het was bijzonder haar weer eens te zien.'

"Bijzonder"...? Tja.

Hun ontmoeting had zijn bestaan op hun grondvesten doen trillen.

Sofie was herkenbaar als de jonge vrouw uit 6vwo, maar ze was nu ondubbelzinnig volwassen en had hem flink voor het blok gezet. Na afloop had hij wel een uur door de duinen lopen ploegen, terwijl het werk zich opstapelde, maar hij moest de adrenaline kwijt.

Het was godverdomme het mooiste moment van mijn leven en daarna ontkende je me!

Ook hij kon zich hét moment nog levendig voor de geest halen, het intense verlangen en de paniek erna. Hij was in de auto gestapt en had zijn zus gebeld. Ymke was fantastisch geweest, maar het was niet genoeg. Met het schaamrood op zijn kaken had hij Boudewijn erna ook gebeld.

'Ben je verliefd op haar?' vroeg die.

De tranen die geruisloos over zijn wangen liepen. 'Ik... vind... het... z-zó... erg.'

Godzijdank had Boudewijn begripvol gereageerd. Ymke belde hij een tijd lang zowat iedere dag. Sofie werd een joekel van een rouwproces. Die kaart die hij in zijn postvak had gevonden... Helemaal kapot ging hij.

Toen Wytze na de sollicitatie weer bij zijn positieven was, moest hij Caroline de Haan bellen, vanwege referenties, en toen ging het vanzelfsprekend wéér over Sofie.

'Ach, heeft ze nu al iets gevonden? Wat jammer.'

'Ik weet nog niet zeker of ze toehapt, hè? Er ligt trouwens wel een plannetje om ook bij jullie het jaar een beetje bevredigend af te ronden.' Hij legde de mogelijkheden en onmogelijkheden uit en vroeg Caroline vervolgens naar het functioneren van Sofie.

'Tja, Sofie,' begon ze, 'hoe kan ik haar het beste omschrijven?'

Expres bleef hij stil, wachtend op een zo uitgebreid mogelijk antwoord.

Ze dacht na en stak toen van wal. 'Sofie is een van onze beste docenten, ondanks haar leeftijd. Ze durft verder te kijken dan de horizon en stelt goede dingen voor. Het punt is alleen dat niet iedereen daarop zit te wachten.'

Hij humde om te laten merken dat hij luisterde.

'Ze roept vrij heftige reacties op. Sommigen noemen haar "ijskonijn".'

'Sofie is nou niet bepaald een ijskonijn,' onderbrak Wytze haar zowat. 'Ze...'

‘Mee eens, mee eens,’ zei Caroline, ‘ik heb mijn collega’s dan ook op het hart gedrukt haar niet zo te noemen, maar het geeft aan hoe ze soms uit de hoek komt.’

‘Herkenbaar,’ zei hij.

‘Collega’s lijken niet te snappen dat het haar erom gaat het systeem te verbeteren.’

‘Ook herkenbaar.’

‘Je kent haar?’

‘Ik was haar mentor in 6vwo en weet wel een beetje hoe ze functioneert,’ zei hij, de complexiteit weglatend. ‘En hoe staat ze voor de klas?’

‘Heel onderlegd, heel empathisch. Ze heeft humor, wanneer ze zich op haar gemak voelt. Leerlingen hebben duidelijk een voorkeur voor haar, maar haar collega bepaalt veel. Ik had haar toegezegd dat ik me komend jaar met de urenverdeling Frans zou bemoeien, maar toen zei ze al dat ze verder wilde kijken.’

‘Ze heeft wellicht meer ruimte nodig,’ zei hij. ‘Ze is super intelligent. Ze heeft twee studies tegelijkertijd gedaan. Wist je dat?’

‘Hè? Nee. Wanneer dan? Ze werkte hier al toen ze tweeëntwintig was, ofzo,’ zei Caroline. ‘En toen studeerde ze nog. Dat valt toch niet te combineren? Wat heeft ze nog meer gestudeerd dan?’

‘Zweeds. Haar moeder is Zweeds.’

‘Jeetje mina. Nou, je weet een stuk meer van haar dan ik.’

‘Ja, maar ik weet niet of ze het op prijs stelt dat ik dit met je deel, dus als je hier discreet mee om kunt gaan, zou dat prettig zijn,’ zei hij, zich enigszins schuldig voelend over zijn openheid. Liep hij nou met haar te pronken? Het voelde bijna zo...

De rest van het gesprek hield hij zich in en een paar uur later was het weekend. Het weekend waarin Sofie zou gaan nadenken over de baan.

Ook de maandag kroop voorbij, ondanks de hoeveelheid werk die zijn agenda klemzette. Om kwart over vier besloot hij te bellen.

Hij typte haar nummer in, besloot het direct op te slaan in zijn telefoon, en wachtte tot ze opnam.

'Met Sofie?'

'Dag Sofie, met Wytze.'

'Ja, hi, we zouden vandaag even bellen.'

'Inderdaad,' zei hij. 'Heb je het een en ander kunnen laten bezinken?'

'Ja, zeker,' zei ze. 'Ik heb er flink wat gedachten over laten gaan en ben tot de conclusie gekomen dat ik het niet moet doen.'

Zijn hart knalde in zijn keel en zijn mond viel open. 'Dat eh, dat meen je niet?'

'Ja, sorry. Ik zie het niet zitten.'

Stilte.

Hij wist niet waar hij moest beginnen. Hij had echt gedacht dat hun gesprek de lucht geklaard had. Dit was een fikse domper. 'Mag ik vragen wát je niet ziet zitten?' informeerde hij zo kalm mogelijk.

'Ja, dat mag, maar ik heb een aantal redenen.'

'Welke dan? Ik had het idee dat we een goed gesprek hadden, maar misschien heb ik het mis?'

Weer was het stil. Het gesprek liep hartstikke dood, maar hij wilde niet nu al ophangen.

'Baal je?' vroeg ze plotseling.

'Dat zou niet zo professioneel zijn om te zeggen. Ik...'

'Ik vraag niet naar je professionele masker, Wytze. Heb je geen andere kandidaten?'

Hij ademde diep in: 'Geen eerstegraders, nee.'

'Oh, kut. Hoe ga je het probleem met de eindexamenklassen dan oplossen?'

Zijn woorden kwamen er scherper uit dan hij voorzien had. 'Ja, eh, hoor 'es, dat is mijn probleem. Jij gaat het niet doen, dus moet ik verder zoeken.'

'*Fair enough*,' zei ze, waarna ze beiden weer niets zeiden.

Hij vervloekte zichzelf dat hij een afwijzing tóch niet voldoende had ingecalculeerd. 'Mag ik je nog eenmaal vragen naar de redenen? Als het met salaris te maken heeft, kunnen we het daar namelijk over hebben.'

'Met salaris? We hadden nog geen arbeidsvoorwaarden besproken, voor zover ik weet?'

'Dat klopt, maar zou het helpen als ik je LC aanbood?'

'LC? Want? Als ik nu ja zou zeggen, denk jij dat geld mijn drijfveer is, maar dat is niet conform de werkelijkheid.'

'Oké,' zei hij, voordat hij razendsnel nadacht en zei: '*Fair enough*.'

Door de herhaling van haar eigen woorden hoorde hij haar heel kort grinniken. Daarna wéér stilte, maar deze kon functioneel zijn. De opening, die hij met veel moeite gecreëerd had, moest hij benutten. Hij móést afwachten tot zíj iets ging zeggen. Hij liet zijn been wiebelen en telde letterlijk mee met de secondewijzer van de klok die in zijn kamer hing.

'Welke schoolexamens moeten ze überhaupt nog doen? Weet je dat?' klonk haar vraag na enige tijd.

Wytze hield zijn adem in. 'Dat zou ik moeten checken. Als je wilt, kan ik het PTA en de jaarplanner erbij pakken.'

'Bij ons is het nog mondeling en CE.'

'Wil je dat ik het even opzoek?'

'Kan,' luidde het weinig uitgebreide antwoord.

Hij opende de map in zijn computer waarin beide documenten te vinden waren. 'Luistervaardigheid, mondeling en Centraal Eindexamen. Luistervaardigheid is over twee weken al. Ik neem aan dat Laura ermee bezig is geweest.'

'Passen al die uren op de vrijdag?'

'Ja, zeker,' blufte hij, 'dat kan. Het is verre van ideaal, maar ik heb vertrouwen in je kunnen. Ik was tenslotte zo'n beetje de eerste die je ooit zag lesgeven.'

Die laatste opmerking was risicovol, maar hij hoorde haar opnieuw grinniken. '*Fair enough*,' herhaalde ze lachend.

Hij glimlachte tevreden. 'Kan ik je alsjeblieft overhalen míj nu te redden?' slingerde hij het gesprek in. Hij hoorde het zichzelf zeggen en had direct spijt. Het leek alsof hij in een mijnenveld liep en deze zin lag ultra dicht bij een ontploffing. Hij klemde zijn kaken op elkaar.

Ze schaterde kort. '*Touché*! Mijn God, dat je dat nog weet!'

'Natuurlijk weet ik dat nog.'

'Je bent verschrikkelijk.'

Hij schoot in de lach. 'Je bent niet de eerste die dat zegt,' antwoordde hij, een tikje trots op het feit dat hij het ijs had kunnen breken.

'Luister, grote verschrikking,' zei ze, 'de komende maanden zal ik je uit de brand helpen. We kunnen die examenklassen niet laten bungelen, maar de rest doe ik niet. Volgend jaar ook niet. Ik denk niet dat we moeten samenwerken, Wytze.'

Hij liet tot zich doordringen hoe haar toon gedurende die aantal zinnen van luchtig naar plechtig was verschoven en hij voelde een steek door zich heen gaan door haar laatste zin. 'Heb je nog steeds een hekel aan me?' vroeg hij zacht.

'Nee, ik heb geen hekel aan je.'

'Maar?' drong hij aan.

Haar zucht klonk door de telefoon. 'Ik weet het niet. Er zijn zoveel herinneringen. Ik weet niet of ik daar naar terug wil, maar misschien valt het allemaal wel mee.'

Van plechtig naar luchtig.

'We hebben niet veel met elkaar te maken,' probeerde hij haar gerust te stellen. 'Ik kom alleen een keer of twee op lesbezoek. Als je dat erg vervelend vindt, kan ik proberen dat bij de teamleiders te leggen.'

'Doe dat maar.'

Zo, ze trok een flinke muur om zich heen op. Hij wist wéér niet wat hij moest zeggen.

'Als je geen vast contract hebt, is de opzegtermijn toch een maand?' haalde ze hem uit zijn gedachten.

‘Eh, ja. Zal ik Aysen vragen een arbeidsvoorwaardengesprek te plannen?’

‘Ja, dat is goed, maar kan dat telefonisch? Ik neem aan dat je me vrijdag verwacht? Ik heb niet veel gelegenheid om twee keer per week naar Den Haag te komen.’

‘Dat begrijp ik,’ zei hij.

‘Goed, nou, die paar maanden dan. Zullen we dat dan ook direct vastleggen?’

‘Ja, natuurlijk. Bedankt voor je aanbod,’ zei hij, terwijl hij haar eigenlijk door elkaar wilde schudden vanwege haar zakelijke toon.

‘Doe er je voordeel mee,’ zei ze, voor ze ophing.

Wytze ademde uit en liet zich achterover zakken. Hij moest blij zijn met haar handreiking. Ze konden er grappen over maken, maar ze redde hem wel degelijk!

En dan nu proberen haar als nieuwe collega tóch nog onder te brengen bij een van de drie teamleiders. Ze hadden er allemaal al twee onder hun hoede en hij had aangekondigd de mensen die midden in het schooljaar nog zouden binnenkomen zélf te beoordelen, maar goed. Aan de andere kant: was het wel nodig haar te beoordelen als ze zo kort zou blijven?

‘God, hoe dan?’ zei hij hardop, voordat hij besefte dat hij dat vrijdag – toen Sofie eenmaal de deur uit was – ook had gezegd.